

οὐ γὰρ μόνος γε θάλαττος τὸ γένος συμβιουσῶν ἡγε-
τεύει αἰαγκάσσων, εἴ τοιν ταῦτα καὶ λίγη
ἡγετεύει αἰαγκάσσων, ταῦτα δὲ μὴ εἰδίχη-
ται εἴ τι αὖ φίλοις, τοιούτοις αὐτοῖς ὁ αι-
τάρχης φίλας.

Κεφάλαιον 15^ο.

PΟΤΕΙΓΝ Δὲ πολλοὶ ἀπτέτον φίλοις, ὥ-
πλίζονται; οὐτὲ δὴ πολλοὶ, ὡς ἀπλάνοις εἰ-
πον, οὐτὲ ὄλιγοις δὲ ἀτέ· πολλῷ μὲν γὰρ ὅν-
των, ἔργον ἐφ' ἔκτασον μερισμού τὸ φιλεῖν. ἐφ'
ἀπτάτων γὰρ τοῦτο ἀλλων ἐξαδωτεῖται
μηδὲν ἢ φύσις ἀδεινέσσι οὕτω, τορχός τοῦτο πολὺ^C
ἀφικνεῖθεν. οὐτέ τοῦτο γάρ τῇ ὅψει ὅπῃ πολὺ ὀρθό-
ρρῳ, ἀλλὰ ταῖς πλαϊσίοις τῆς συμμετέθεν,
ἐκλείπεται διὰ τῶν ἀδένεται τῆς φύσεως.
οὐτέ τοῦτο ἀποκόπη, οὐτὲ ὅπῃ τοῦτο ἀλλων ὄμοιος
ὅπῃ πάσιν. ἐπάλλον οὐτὲ τῷτο τῷ φιλεῖν δι' ἀ-
δωταίμων, οὐτὲ ἐγκλήματος αἵ τις ἔχει σημεῖος,
καὶ τούτοις εἴ τι φίλος, μὴ φίλων γε, ἀλλὰ οὐ τού-
το λόγων γένεσι φίλα τοῦτο βούλεται, ἐπιτού-
τοι πολλοὶ, οὐτὲ πάλισαντας λυπούμενον.
πολλῶν γὰρ ὄντων, εἰκὸν; αἱτιὶ πολὺ ἡ τινα
συμβαίνειν τὸ ἀπόλλημα τοῦτο μέρον αἴσχυ-
ληντον λυπεῖθεν. οὐτέ αὖ πάλιν ὄλιγοις, οὐτὲ
μηδὲν, ἀλλὰ συμμετέθεντο τῷ φιλεῖν τῇ αὐτῇ
δρμῇ τορχότε τοφιλεῖν.

Κεφάλαιον 16^ο.

MEΓΑΔὲ ταῦτα εἴ τι σπειρέον πός δεῖ
φίλων χρήσθει. Εἴτε δηλατὸν ἀπότον
φίλων οὐ σπειρέσθαι, εἴτε δὲ οὐτισταὶ ἐγκλειστοί
οὖν ἀλλότος οἱ φίλοι. ἐπιτούτοις δὲ εἰ ταῦτα
πάλιας ὄμοιος οἷος εἴ τοι παῖδες τορχό-
τεροι εἴτε ἐγκληματικοὶ τοιοῦτον, οἷον αἴσχυλος
εἴ εἰσταις ὀπισθέτοις στολῇ, οὐτόπιοι γε σὺ ἐμοί. εἴ
δὲ μη, ἀνταῦθα τὸ σφιρόν ἐγκληματοῦ δὲ
εἰποτοις φίλοις δὲ οὐτε τὸ ἵσσον; Εἴτε δὲ οὐ παῖδες
τορχότοις φίλοις εἴ αἴσχυλος ὄμοιος οὐ μαρτυρεῖ
τορχότοις αἴσχυλος, οὐ τούτου τορχότοις θεούσιν
τορχότοις αἴσχυλος. Οὐ κατεβελτίονος. οὐχὶ ἔξοιτο
γάρ τα τοιαῦτα ἐγκληματα· αἴτιον τοῖς τοσοῖς
φίλοις οὐτε τοῖς αὐτοῖς φίλοις τὸ τοιοῦτον ἐγ-
κληματοῦσθε σπειρέον εἴ τοι πός δεῖ χρῆ-

A non enim solus deget. Nam vitam ducere
cum alio, & iucundum, & necessarium
est. Quod si hæc honesta, & iucunda, nec
non necessaria, & hæc sine amicitia esse
non possunt, opus erit amicitia ei, qui sibi
satis sit.

CAPUT XVI.

VTRUM multos habere amicos expe-
dit, an paucos? Neque profecto mul-
tos (vt paucis absoluam) neque paucos o-
poter. Nam si multi erunt, amorem in
singulis distribuere, erit operosum. In
cunctis siquidem aliis, imbecilla natura
nostra, in plurima peruenire non potest.
Nam neque oculorum acie longè pene-
trare possumus: sed si iusto interuallo lon-
gius assueris, ob imbecillam naturam defi-
cit: neque auditu, neque aliis eiusmodi
omnibus. Quod igitur amare non possit,
deficit: atque ita iusta criminationi lo-
cus erit: neque iam verus amicus fuerit il-
le censendus, qui non amet nisi verbo te-
nus. Ceterum haec ratione esse non postu-
lat amicitia. Rursus si multi, nūquam mæ-
rere desierint. Inter multos nanque par-
est, vt aliquod semper accidat infortu-
nium, vnde tristari necesse sit. Neque por-
tò paucos, vnum vel duos esse expedit:
sed inter párum & multum, vt dabitur oc-
casio, & vt quemque ad amandum sua vo-
luntas compellat.

CAPUT XVII.

DEINCEPS considerandum fuerit, quo-
modo utendum sit amico. Est profe-
cto non in omni amicitia hæc considera-
tio, sed in qua se inuicem maximè amici
obiurgant. Atqui non in aliis eodem mo-
do querelæ oriuntur: puta, in ea quæ est
patrii erga filium, nulla est eiusmodi quer-
ela, qualis in multis existere solet, quemadmodum ego tibi, & tu mihi: quod si
non, hæc iam vehementer fuerit crimina-
tio. At in amicis inæqualibus equalitas locum
non habet. est verò patrii erga filium amicitia, in minimè æquali. Itidem vñoris
etga virum, aut serui erga dominam, pro-
filiique deterioris erga meliorem. Itaque
in iis talis nulla erit criminationi, quæ inter
æqua potius amicos, & in æquali ami-
citia locum habebit potius. Proinde con-
siderandum, quod pacto utendum amico
fuerit; in ea demum amicitia, quæ inter
pares fuerit conciliata.